

proti meni. Spreletelo me je, da na ramenu še zmeraj nosim človeško kost, ki sem jo našel v travi. Vrgel sem jo proč in jo vrnil redu sveta.

Skoz okno najinega kupeja je proti meni zrla moja soproga. Oblake je prebil žarek sonca. Njen osvetljeni obraz me je spomnil na obraz moje matere, ko je bila še mlada.

Dominika
Hudnik

Pesmi

JESENICE 1962

s številnimi vozli sem zavezana
tako da vsaka lubenica poleg sladkega okusa
zakotali še azbestni obraz popoldneva
kjer mrtvi pernati petelin z rumenimi nožicami
še vedno svojo žalostno težo obeša na mišice
okoli mojih ust in sivih oči

trg ki leži na olupljeni dlani mesta
še vedno krasi rdečelasa glava moje pegaste botre
ki me je v podobnem popoldnevu ko mi je bilo pet let
peljala h krstu tja kjer je zdaj le še
otroško podaljšana pot ukrivljena cerkvena
kjer sem nastavljala svoja požrešna zrcala

ko sem se bala smrti imela smisel za strašne krivice
 je botra potem ko je barantala za petelina
 ukazala nizkemu Srbu da je z nožem ki se nikoli ni in se ne bo
 dotaknil petelina razrezal kot struno napeto lubenico
 ki bi mi če bi jo jedla gotovo zapičila v grlo
 svoje drobne kokošje kosti

GENEZA nekdo je prijel za meč in presekal na dvoje uho
 prva polovica sit volk druga koza cela
 vojak na levi volk vojak na desni ovca

nekdo je prijel za meč in presekal na dvoje vodo
 zgornja in spodnja ustnica s katerima
 oseka in plima z daljno luno govorita

nekdo je prijel za meč in presekal na dvoje smrt
 včasih ugriznil z njenimi zobmi
 včasih na njena usta nastavil svoj rog

ČEVLJARNA čevljarna katere okno morje brede
 V BAŠKI slepi lok njene druge roke pa ne ve
 da v njem gnezdi kukavičje breme mojih ram

edino kapljica vode ki hladi konico
 starčkovega nosu ima okus in vonj in težo
 vse drugo pa kot nebo ki gnezdi na figovih listih

v ušesu istega starčka govor uspava smeh
 ki se vrti na zlatih krilcih muh
 za polmesecem starčkove glave drugo uho

PO STOPINJAH po stopinjah ptic mačke
 v krošnji se strto srce vetra previja
 ko se dan vzravna že meče senco na zatišje sanj

po stopinjah ptic mačke
 še prej pred koncem začetek v drugačni napihnjeni podobi
 skriti poldan v travi jutro žre

vroč dan ropota s svojimi zlatniki
 po stopinjah ptic mačke
 na rezilu se zob časa sprehaja

po stopinjah ptic mačke
 mleko in kri vsak po svoje se pretočita čez rob
 in si postavita krono na glavo

po stopinjah ptic mačke
 sanje niso slap
 niti vrč niti črepinje

ZVESTI jajce opoldneva ki ga konica glasu razbije
 BOMBAŽ sladkor korenčka goreči grm
 se bosta sesula čez čas

zvesti mrtvi bombaž vajejemu ušesu
 vedno zveni uspavani sneg
 uspavani žolč

NE TA ne ta ki je roka zvezde
 neka druga misel se začinja v temi
 z ozadjem pernatim

ne ta ki gladi petelinov vrat golobov vrat
 s kovino
 zvezda ki med prsti na nogah na isti osi
 pod svojo sklonjeno glavo nosi Itako ali Betlehem

ne ta ki ima brata Privid reda
 in kot pomlad svoj blede obraz
 lahko zasenči z ušesi zajcev

lahko zasenči z ušesi zajcev
 samo ne ta z ozadjem pernatim

NA SVOJI na svoji dlani me sonce zjutraj
DLANI utrujeno najde
čeprav so nebeške višave v meni

tema in svetloba nista sovražnici
tudi ne na silo spravljani

nebeške višave o katerih govorim
hodijo v veliki čredi
pit vodo iz mojih dlani

in za sonce vem samo zato
ker je njihov pritlikavi pastirček

ZJUTRAJ zjutraj se v temne kote sobe
kot ranjen pes odvleče noč

lahko da jo včasih tudi moje misli
pri sebi gostijo